

[Udenrigsministeren.]

må formene at kommunisterne nu har forladt.

Et militært defensivt samarbejde med Tyskland på denne basis har Danmark ingen grund til at frygte. Og det har Sovjetunionen heller ikke. Som jeg allerede har fremhævet, er sandheden i virkeligheden den, at planen om en Europahær, hvori de vesteuropæiske stater skal gå op i en højere enhed, åbner mulighed for at fjerne det faremoment, som det århundredgamle modsætningsforhold mellem Tyskland og dets naboer — og da ikke mindst Frankrig — frembyder. En sådan fælleseuropæisk hær vil kunne blive et afgørende skridt på vejen henimod den Europas enhed, som er den bedste garanti mod en ny krig mellem Tyskland og andre europæiske stater. Men en ufravigelig betingelse er naturligvis, at Tyskland selv deltager deri.

Derfor tillægger jeg det betydning, at vestmagterne i deres svar af 25. marts så stærkt har taget afstand fra sovjetregeringens forslag om oprettelse af en tysk nationalhær.

Men så vil man måske spørge mig: Når man anser oprettelsen af en tysk nationalhær for betænkelig, hvorfor går man da ikke den stik modsatte vej og går ind for oprettelse af et forenet afrustet Tyskland? Ville ikke dermed alle problemer være løst og alt konfliktstof i Mellemeuropa bortskaffet? Var det ikke en naturlig tanke for Danmark at gå ind herfor?

Hertil må jeg bestemt svare nej. Jeg ser bort fra, at det hverken ville imødekomme de tyske regeringspartiers eller socialdemokratiets ønsker under de verdensforhold, hvorunder vi lever i dag. Men et afrustet Tyskland ville danne et tomrum, der netop ville udsætte verdensfreden for den største fare. Under de nuværende forhold yder besættelsesmagterne Tyskland beskyttelse. Hvor ulykkeligt ville Tyskland og også Vesteuropa ikke være stillet, hvis man på grund af den tyske afvæbning straks måtte se Tyskland besat ved et angreb. Jeg betragter det iøvrigt som umuligt i det lange løb at holde et land med 70 millioner mennesker afvæbnet mod dets vilje.

Jo, under een betingelse ville jeg anse det for ikke blot ønskeligt og forsvarligt, men ligefrem nødvendigt at gå ind for et samlet afrustet Tyskland: den nemlig, at der tilvejebringes mulighed for en almindelig og radikal nedskæring af alle rustninger. Hvis militæret både i øst og vest nedskæres — ikke med en trediedel eller halvdelen af sin nuværende styrke, for det ville stadig-

væk give den ene part en stor overvægt over den anden, men så meget, at der virkelig bliver balance, og helst så meget, som foreslået af USA, at ingen af parterne har mere, end hvad der er nødvendigt til opretholdelse af indre orden og opfyldelse af deres forpligtelser efter De Forenede Nationers pagt, og der sikres effektiv kontrol med overholdelsen deraf, da vil et våbenløst Tyskland ikke længere frembyde et farligt tomrum, men også kun da. Der er desværre ikke udsigt til, at der kan opnås enighed om en sådan radikal nedrustning i en overskuelig tid.

I deres svar af 25. marts har vestmagterne altså taget bestemt afstand fra tanken om oprettelse af en tysk nationalhær. Iøvrigt lagde de tre vestmagter hovedvægten på afholdelsen af frie valg i hele Tyskland som en nødvendig forudsætning for dannelsen af en fællestysk regering, med hvilken der kunne afsluttes en fredstraktat. Sovjetunionen har i sin sidste note ganske vist principielt givet sin tilslutning hertil, men da Sovjetunionen samtidig afviser De Forenede Nationers undersøgelseskommission, på hvis virksomhed de tre vestmagter havde lagt stor vægt, kan man i øjeblikket ikke komme problemets løsning nærmere. Imidlertid har — det er et nyt træk i billedet, der stadig skifter; måske skifter det, mens vi fører denne debat her i tinget — det engelske arbejderparti jo nu med støtte af det franske og det tyske socialdemokrati rettet en opfordring til den britiske regering om snarest sammen med Frankrig og De Forenede Stater at tage skridt til at indlede firemagtsforhandlinger med Rusland; disse forhandlinger skulle i hvert fald i første omgang begrænses til det ene spørgsmål, hvilke muligheder der er for at gennemføre frie valg i hele Tyskland, og hvorledes man bedst kan sikre, at valgfriheden overholdes ligeligt i både Øst- og Vesttyskland.

Fra vestmagternes side giver man sig med rette god tid til at overveje svaret på den russiske note. Om nogen gold afvisning vil der sikkert ikke — og bør der ikke — blive tale. Hvis ikke man beslutter mere eller mindre ligefrem at følge opfordringen fra de tre europæiske arbejderpartier — og her vil jeg gerne understrege, at i Danmark kan vi kun ønske, at det må lykkes at få forhandlinger i gang —, vil man antagelig stille sovjetregeringen overfor mere indgående spørgsmål om, hvad der menes med „frie valg“ i Tyskland.

Fra vestlig side vil man sikkert fastholde nødvendigheden af, at en neutral kommission undersøger vilkårene for frie valg i